

OBČINA KAMNIK
KOMISIJA ZA MANDATNA VPRAŠANJA,
VOLITVE IN IMENOVANJA

Številka: 032-0002/2006-1/5
Datum: 30.1.2007

OBČINA KAMNIK
OBČINSKI SVET

ZADEVA: PREDLOG SKLEPA O PODELITVI PRIZNANJ OBČINE KAMNIK
V LETU 2007

PREDLAGATELJ: Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja

POROČEVALEC: Gregor Koncilja, predsednik komisije

PRAVNA OSNOVA: 9. člen Statuta Občine Kamnik (Ur. l. RS, št. 47/99, 40/01 in 68/03 ter 10. člen Odloka o priznanjih Občine Kamnik (Ur. l. RS, št. 75/96, 13/99 in 91/01)

NAMEN: Obravnava in sprejem

PREDLOG SKLEPA:

Občinski svet sprejme predlog Sklepa o podelitvi priznanj Občine Kamnik v letu 2007.

Obrazložitev:

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja je na svoji 2. seji, dne 29.1.2007, obravnavala predloge, ki so prispeli na razpis za podelitev priznanj Občine Kamnik v letu 2007. Do predpisanega roka, 19. januarja 2007, je prispelo sedemnajst predlogov za podelitev priznanj: petim društvom in dvanajstim posameznikom.

Komisija je po razpravi pripravila predlog sklepa, s katerim predlaga občinskemu svetu, da v letu 2007 podeli: en naziv častni občan, dve zlati, dve srebrni, tri bronasta in štiri posebna priznanja Občine Kamnik.

Komisija predlaga občinskemu svetu, da obravnava in sprejme predlagani sklep.

Gregor Koncilja
PREDSEDNIK

Priloga:

- predlog Sklepa o podelitvi priznanj Občine Kamnik v letu 2007

Na podlagi 9. in 16. člena Statuta Občine Kamnik (Ur. l. RS, št. 47/99, 40/01 in 68/03) ter 10. člena Odloka o priznanjih Občine Kamnik (Ur. l. RS, št. 75/96, 13/99 in 91/01) je Občinski svet Občine Kamnik na ... seji, dne ....., sprejel

S K L E P:

1. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje dr. **Mirku Juteršku naziv častni občan Občine Kamnik** za prispevek k razvoju likovne galerijske dejavnosti v Kamniku in Sloveniji.

Umetnostni zgodovinar in likovni publicist prof. dr. Mirko Juteršek, je bil rojen v delavski družini 31. avgusta 1932 v Podgorju.

Od leta 1996 je upokojen, stanuje v Ljubljani, Martinova pot 13.

Po končani kamniški gimnaziji leta 1953 je leta 1959 na Filozofski fakulteti univerze v Ljubljani diplomiral iz zgodovine in umetnostne zgodovine in za svoje diplomsko delo o ikonah v hrastoveljski cerkvi prejel tudi Prešernovo nagrado. Leta 1962 je opravil bibliotekarski strokovni izpit z nalogo, ki je še danes nepogrešljiv pripomoček za raziskovanje novejših likovnih umetnosti na Slovenskem (Razstavni katalogi v Sloveniji od začetkov, 1900 do 1945). Za doktorsko disertacijo si je leta 1971 izbral temo: slikar Matija Jama in njegovo delo.

Strokovno se je med drugim izpopolnjeval v Muenchnu in v Moskvi ter postal izvedenec za ikonsko slikarstvo in rusko umetnost, kar je kot visokošolski učitelj (docent in izredni profesor) na oddelku za umetnostno zgodovino od leta 1968 do 1989 tudi predaval. Od leta 1989 do upokojitve septembra 1996 je bil direktor Slovanske knjižnice v Ljubljani.

Na univerzi je bil član raznih ekonomsko socialnih komisij. Med drugim je bil dva mandata predsednik sveta za študentske domove, obštudijsko dejavnost ter študentske servise. V času nastajanja Cankarjevega doma je dva mandata vodil odbor za likovno galerijsko delavnost pri Ljubljanski kulturni skupnosti. Juteršek se je vseskozi raziskovalno ukvarjal z umetnostno zgodovino, poglobljeno z 19. in 20. stoletjem in svoja dognanja tudi objavljala v strokovnih publikacijah ter v dnevnem časopisju. Skoraj 20 let je kot stalni zunanji sodelavec Radia Ljubljana pripravljala prispevke kot likovni kritik o likovnih razstavah v Sloveniji za različne oddaje.

Po osamosvojitvi Slovenije je bil dve leti član odbora za podeljevanje Prešernovih nagrad, več let je sodeloval v komisijah za priznavanje statusa umetnika, za priznavanje izjemnih pokojnin itd.

Kot raziskovalec je bil tesno povezan z delovanjem številnih slovenskih muzejev in galerij. Kot naš rojak pa ima posebne zasluge tudi pri nastajanju zamisli in programskega koncepta ter njegove uresničitve ob ustanovitvi galerije Mihe Maleša v Kamniku, podobno vlogo pa je imel tudi pri ustanovitvi galerije Hermana Pečariča v Piranu. Bil je tudi med ustanovitelji Galerije naive v Trebnjem. Da posebej ne naštevamo njegovega sodelovanja pri nastajanju mnogih monografij o slovenskih likovnikih. Kot na primer o Mihi Malešu, Miri Pregelj, Maksimu Gaspariju, Lojzetu Perku, Ivanu Napotniku in drugih. Med drugim je leta 2006 dal tudi pobudo za postavitve stalne razstave Zbirka ulitkov našega rojaka profesorja Milana Trbižana na Naravoslovno tehnični fakulteti v Ljubljani.

Dr. Juteršek že več kot 35 let na predlog akademika dr. Emilijana Cevca deluje kot stalni sodni izvedenec in cenilec za področje likovne umetnosti.

2. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje prof. dr. **Avguštinu Lahu zlato priznanje Občine Kamnik** za zasluge k razvoju srednjega šolstva na Kamniškem in ustanovitvi Kamniškega zbornika.

Dr. Avguštin Lah je bil rojen 8. septembra 1924 v Lenartu. Po številnih odgovornih dolžnostih v pedagoških, vladnih, skupščinskih in mednarodnih institucijah s področja varovanja okolja je danes navzlic 82 letom še vedno aktiven predsednik Sveta za varstvo okolja pri Slovenski akademiji znanosti in umetnosti, član izvršnega odbora Sveta za varstvo okolja Republike Slovenije ter urednik zbirke Usklajeno in sonaravno. Napisal je vrsto del s področja varstva okolja, uredil nekaj zbornikov in še vedno znanstveno deluje. Pravkar dokončuje tretjo okoljsko enciklopedijo.

Življenje in delo Avguština Laha sta v dobršni meri povezana tudi s Kamnikom. Leta 1952 je kot vodja oddelka za prostorski razvoj v Planski komisiji SRS kot ekonomist skupaj s pravnikom Pretnarjem objavil obširno razpravo Ekonomska analiza kamniškega okraja.

Njegova želja je bila vedno usmerjena v pedagoški poklic, med drugim je nastopal kot predavatelj na šoli Planske komisije v Logatcu, kjer so ga spoznali tudi mnogi Kamničani. Kasneje je postal učitelj geografije na Poljanski gimnaziji v Ljubljani.

V Kamniku je tedaj doraščala popolna gimnazija in Kamničani so ga povabili naj pride za njenega ravnatelja. Leta 1952 se je povabilu odzval in najprej, čeprav še ni bil ravnatelj, poskrbel, da je gimnazija v tedanji stavbi sedanje OŠ Toma Brejca, dobila novo centralno kurjavo. To šolsko leto je v osmem razredu prevzel pouk dveh maturitetnih predmetov: zgodovine in geografije ter ustave z družbeno ureditvijo in geografijo. Ker so se iz leta v leto menjavali profesorji obeh maturitetnih predmetov je napisal tudi skripta za oba predmeta in tako dijakom pomagal, da so se na maturo dobro pripravili. Po njegovi oceni je prva matura 1953 zelo dobro uspela. Leta 1954 je bil imenovan za ravnatelja, kar je opravljal do leta 1958, ko je odšel v Ljubljano.

Dr. Avguštin Lah ima pomembno vlogo tudi pri ustanovitvi Kamniškega zbornika, saj je leta 1955 uredil prvi Kamniški zbornik in nato še leta 1956 in 1957. V uvodniku k prvi izdaji Kamniškega zbornika je pred več kot pol stoletja med drugim zapisal: Kamniški zbornik so rodile želje, prispevati s članki, razpravami in spisi s področja Kamnika in okolice k celotni gospodarski, kulturni, zgodovinski, geografski in narodopisni podobi vse slovenske zemlje. Zbrati v Kamniškem zborniku vse, kar iz njegove slavne preteklosti ne sme utoniti v pozabo, a še ni bilo objavljeno; zbrati vse tisto, kar je dajalo Kamniku nekdanj njegovo mesto v zgodovini našega ljudstva in s čimer se uvršča danes med gospodarsko pomembnejše kraje...

V tem smislu je zasnoval tudi vsebino prve številke zbornika, ki se je naslonila na skoraj vsa področja pestre kamniške zgodovine. V prvi številki zbornika je bila objavljena tudi pesem Pozdrav Kamniku, ki jo je na besedilo Avguština Laha uglasbil Viktor Mihelčič.

Po odhodu iz Kamnika je bil med drugim tudi direktor in glavni urednik Cankarjeve založbe, zvezni poslanec in podpredsednik zbora Zvezne skupščine, v letih od 1974 do 1980 je bil podpredsednik Vlade Republike Slovenije. Posebej se je zavzemal za celovito zaščito našega okolja, od tod tudi njegov velik prispevek pri izgradnji čistilne naprave Kamnik – Domžale.

3. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. **Tonetu Žnidaršiču zlato priznanje Občine Kamnik** za samosvoje in kakovostno likovno ustvarjanje ter izjemen pedagoški prispevek k sodobni likovni slovenske umetnosti.

Tone Žnidaršič, rojen 1923 v Podgorici, slovenski slikar in likovni pedagog, pripada prvi, najštevilnejši in tudi takoj vidno uveljavljeni generaciji po vojni (1945) ustanovljene Akademije likovnih umetnosti v Ljubljani. Iz slikarstva je diplomiral leta 1949, na specialki pa prav tako iz slikarstva leta 1952.

Že kot študent se je odlikoval kot izjemen risar. Značilnost njegove risbe je bila predvsem dovršenost, po kateri je postal tudi prepoznaven ter legenda Šole za oblikovanje v Ljubljani, kjer je kot profesor vzgojil več generacij učencev. Učil je v ekipi odličnih pedagogov, ki so se proslavili tudi kot izvrstni likovni ustvarjalci. Številni njihovi učenci, ki so po srednji šoli nadaljevali študij na ljubljanski likovni akademiji, so zelo uspeli in predstavljajo srž sodobnih umetnikov na Slovenskem. Prav posebej se ob raznih priložnostih izmed svojih učiteljev spomnijo Kamničana, profesorja Toneta Žnidaršiča in njegove zahteve po doslednosti pri njihovem delu, iz hvaležnosti se ga mnogi spominjajo z velikim spoštovanjem. Kot širše uveljavljeni likovni pedagog vsekakor izstopa po pomembnosti in ga lahko uvrstimo med najbolj znane in uveljavljene slovenske pedagoge s področja umetnosti.

Poleg velike pedagoške veljave pa si je akademski slikar Tone Žnidaršič utrdil ime v svetu slovenske sodobne umetnosti s samosvojimi likovnimi stvaritvami, kljub temu, da z njimi le redko nastopa v javnosti. Manj ekskluzivno in širši javnosti je bilo njegovo delovanje kot ilustratorja zdravstvenega učbenika, kjer s premišljeno poenostavljeno, jasno risbo, brez odvečnega, v duhu sporočil velikih mojstrov poučno razlaga in ilustrira pisano besedo učbenika.

Značilna in prav mojstrska in edinstvena je sposobnost eksaktno oblikovanje z izvotljene krogle izhajajočih mnogokotnih večstraničnih geometrijskih teles, s katerimi je na razstavah vzbujal vselej veliko pozornost z občudovanjem. Njegova kot žoge velika prevotljena poligonalna kroglasta telesa so rezultati natančnih izmer in umetnikovega smisla za oblikovanje abstraktnega notranjega prostora in otipljivejšega zunanjega oboda.

Žnidaršičevi iz posebnega papirnatega gradiva dovršeno, z lepljenjem izdelani poliedri bi sodili na številne razstave doma in v svetu, ki so bile in so posvečene aktualnim umetniškimi izdelkom iz papirja. Žal je naš kamniški umetnik, tako kot je to običajno pri velikih mojstrih, veliko preskromen, finančno pa premalo obetaven, da bi ga tisti, ki so za prireditve zadolženi sami od sebe sprejeli in s tem bistveno obogatili svoje danes moderne kuratorske projekte.

4. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje **Moškemu pevskemu zboru DKD Solidarnost Kamnik srebrno priznanje Občine Kamnik** za prispevek k bogatenju kamniške zborovske kulture.

Naloge veteranskih organizacij občin Kamnik so med drugim tudi: ohranjanje spomina na uporništvo slovenskega naroda v vseh obdobjih, sodelovanje pri domovinski vzgoji, sodelovanje pri organizaciji spominskih svečanosti, sodelovanje ob prazniku Dneva državnosti, sodelovanje na praznovanju slovenske policije itd.

Mo PZ DKD »Solidarnost« Kamnik je ena redkih skupin, ki vsestransko pomaga uresničevati naš program. Še nikoli pevci niso odrekli sodelovanja na spominskih svečanostih, saj že več kot trideset let nudijo kulturni program na svečanostih na Kostavski planini, Osekih, Rudniku, Prevojah in še pri mnogih

pomnikih naše preteklosti. Pred štirimi leti so v sodelovanju društva Rudolfa Maistra organizirali »podoknico« na predvečer rojstva kamniškega velikana gen. Rudolfa Maistra pred njegovo rojstno hišo. »Podoknica« je postala tradicionalna, še več. Pevci »Solidarci« že vrsto let sodelujejo na proslavah Rudolfa Maistra ob obletnici njegovega rojstva in ob državnem prazniku R. Maistra na Ministrstvu za obrambo v Ljubljani, kjer so vedno zaželeni. Ni jim tuje sodelovanje z območnim združenjem veteranov vojne za Slovenijo, saj radi sodelujejo pri njihovih svečanostih. Končno pa je tudi kar nekaj pevcev, ki so člani veteranskih organizacij občine Kamnik. Ne smemo pozabiti, da se »Solidarci« redno odzivajo željam svojcev in naših organizacij, ko se poslavljamo od naših članov.

Ne gre pozabiti dejstva, da so »Solidarci« delavski praznik 1. maj začeli praznovati v Kamniški Bistrici že davnega leta 1923, sedaj pa ta generacija nadaljuje s to tradicijo. Nekaj let so bili ne samo udeleženci, temveč tudi organizatorji tega tradicionalnega delavskega srečanja.

Tudi sodelovanje z zamejskimi Slovenci jim je v krvi, saj je lani minilo 30 let, odkar so pričeli sodelovati s pevskim društvom »Vinko Poljanec« iz Škocjana onstran Karavank. (Vinko Poljanec je bil slovenski duhovnik na Koroškem in prva žrtev nacizma v tem kraju. K sreči je na farni cerkvi vzdana plošča v njegov spomin in to v slovenskem jeziku.) Za poseben uspeh si pevci in društvo štejejo, da jim je uspelo pred skoraj tridesetimi leti v Škocjan (St. Kanzian) pripeljati okoli 1500 slovenskih knjig, odpreti slovensko knjižnico, ki na vse veselje še danes deluje. Pevci ne čutijo ne mraza, ne dežja in ni jim žal časa, da se posvetijo petju, obujanju in ohranjanju spominov na preteklost in viziji v boljšo prihodnost.

5. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. Vidku Kregarju srebrno priznanje Občine Kamnik za razvoj jamarstva na Kamniškem.

Vidko Kregar je že v osnovnošolskih letih začel zahajati v planine in s to dejavnostjo nadaljeval v srednješolskem obdobju. Kmalu je postal načelnik Mladinskega odseka Planinskega društva Kamnik. Po odsluženju vojaškega roka se je s skupino somišljenikov posvetil zbiranju mineralov in odkrivanju neznanih lepot naših gora. Bil je pobudnik in ustanovni član Jamarskega kluba Kamnik in njegov prvi predsednik. Po nekaj letih uspešnega vodenja jamarskega kluba je bil tudi izvoljen za predsednika Zveze organizacij za tehnično kulturo Kamnik. Leta 1984 je postal predsednik Jamarske zveze Slovenije, ki jo je vodil dve mandatni obdobji. Eno mandatno obdobje je bil njen podpredsednik in en mandat član nadzornega odbora JZS.

V tridesetletnem delovanju jamarskega kluba Kamnik je bil ves čas glavni pobudnik in organizator številnih klubskih raziskovalnih akcij na širšem območju Kamniških planin. K sodelovanju je pritegnil tudi sosednja jamarska društva in rezultati skupnega delovanja so bile številne novo odkrite in raziskane jame, med katerimi izstopa Sistem Molička peč, ki je presegla globino 1000 m. Sodeloval je pri raziskovanju in dokumentiranju pomembnejših jam v kamniški občini, ki so jih odkrili kamniški jamarji: Kamniška jama, Jesenska jama, Brezno pod gamsovo čeljustjo, Brezno v Jerohih, Jama v Vrtih in številne druge. Aktivno se je vključil v geološke, hidrološke, peletonološke in biološke raziskave, ki so bile vezane na podzemni svet Kamniško-Savinjskih Alp. Veliko se je ukvarjal z jamsko fotografijo in sodeloval pri ustvarjanju jamskih filmov. V okviru jamarskega izobraževanja oziroma prenašanja znanja na mladino je bil predavatelj v številnih jamarskih šolah, voditelj krožkov in zelo uspešen mentor pri raziskovalnih nalogah v okviru gibanja Znanost mladini.

Aktivno se je udeleževal domačih in mednarodnih speleoloških kongresov. Je avtor preko sto jamskih načrtov in pripadajočih zapisnikov, ki so osnovni dokumenti za vsako znano jamo v Sloveniji. Veliko pozornost posveča naravovarstvu predvsem ogroženosti podzemeljskih voda, ki so v naših krajih glavni vir pitne vode.

Z neuničljivo voljo, poln energije in novih idej postaja vzornik novim generacijam mladih jamarjev.

6. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje prof. dr. **Andreju Missonu bronasto priznanje Občine Kamnik** za zasluge, da LIRA z velikim uspehom koncertira doma in v tujini, ohranja nekdanje izročilo o narodni zavesti in s tem skrbi tudi za prepoznavnost in promocijo Občine Kamnik.

Prof. dr. Andrej Misson je kot zborovodja Prvega slovenskega pevskega društva LIRA Kamnik s svojim profesionalnim pristopom in vztrajnostjo zaslužen, da je LIRA uspel preskok na kvalitetnejši nivo izvajanja in se ponovno povzpeli v sam evropski vrh moškega zborovskega petja, s tem pa se je povečala tudi prepoznavnost Kamnika v širšem evropskem prostoru.

Prvo slovensko pevsko društvo Lira Kamnik letos praznuje 125-letnico delovanja. Zbor od leta 2000 izredno uspešno vodi dr. Andrej Misson, skladatelj in univerzitetni profesor na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Z veliko ljubeznijo do zborovskega petja in z zaupanjem v svoje pevce prihaja na vaje v Kamnik. V zboru je trenutno 28 aktivnih pevcev, ki resno delajo. Dokaz sta dva odmevna nastopa v tujini: oktobra 2004 so bili pevci LIRE kot prvi kontinentalni evropski zbor posebni gostje festivala waleških zborov v sloviti kraljevi palači Albert Hall v Londonu, kjer so skupaj z blizu 1000 pevci izvajali pester program angleških in waleških pesmi. Zaradi odličnega nastopa so vabilo iz Londona dobili tudi za leto 2008. Sami pa so maja leta 2006 v Slovenijo povabili London Welsh Male Voice Choir, najštevilčnejši londonski valižanski moški zbor in skupaj z njim nastopili v Srednješolskem centru Rudolfa Maistra v Kamniku. Oktobra 2006 so se udeležili mednarodnega zborovskega tekmovanja v Pragi – 20.Cantat Praga, kjer so z odličnim nastopom prepričali žirijo in za svojo izvedbo v močni konkurenci dobili srebrno priznanje.

Dirigent dr. Andrej Misson v razvoj in napredek LIRE vlaga ogromno svoje delovne energije, zanj piše priredbe in komponira. Pod njegovo dirigentsko palico je LIRA razširila repertoar in izvaja skladbe domačih in tudi svetovnih skladateljev, ne le v slovenskem, pač pa tudi v drugih jezikih (nemškem, angleškem, waleškem,...). Še vedno pa LIRA s posebno ljubeznijo (že od ustanovitve dalje) goji in ohranja slovensko ljudsko pesem in z največjim veseljem nastopa pred domačim kamniškim občinstvom, saj so njeni koncerti v pozdrav letnim časom trikrat letno sredi Kamnika in Pevske jaslice pri sv. Primožu ob koncu leta, postali tradicionalni.

7. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. **Francu Modrijanu bronasto priznanje Občine Kamnik** za prispevek k razvoju gledališke dejavnosti v Tuhinjski dolini.

Franc Modrijan je bil rojen 8. maja 1954 v vasi Sidol (KS Šmartno), kjer še danes živi s svojo ženo. Do upokojitve leta 2004 je delal v kamniški smodnišnici kot obratni električar. Med leti 1990 in 1996 je bil član sveta KS Šmartno, ki mu je v zadnjih dveh letih svojega članstva tudi predsedoval. V tistem času je sodeloval pri gradnji mrliške vežice v Šmartnem in je bil član gradbenega odbora pri gradnji Osnovne šole Šmartno.

Kljub prenehanju članstva v svetu KS pa svojih aktivnosti ni opustil. Še vedno ureja šmarsko pokopališče in njegovo okolico, ureja park Frana Mihaela Paglavca, skrbi za urejenost še mnogo drugih spomenikov v Tuhinjski dolini in je član sveta šole OŠ Šmartno.

Ne smemo pozabiti njegove humanitarnosti, ki jo izkazuje s krvodajalstvom in pomočjo starejšim osebam. Skupaj z ženo že več let skrbita za starejše in obnemogle osebe, ki si življenja brez njiju ne bi mogle več predstavljati.

Kljub mnogim drugim aktivnostim je že 10 let predsednik KUD Ivan Cankar Šmartno v Tuhinju. V društvo je še pred svojim predsedovanjem sodeloval kot igravec, zadnjih 8 let pa poleg manjših vlog vihti tudi režisersko palico.

Vsakoletne predstave se že 6 let odvijajo v nastajajočem letnem gledališču Šmartno – peskokop Gradišče, za katerega razvoj ima dobršen del zaslug. Ne smemo pozabiti omeniti tudi tega, da mu je prav v tem gledališču uspelo združiti amaterske igralce iz cele Tuhinjske doline.

8. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje Jamarskemu klubu Kamnik bronasto priznanje Občine Kamnik za sistematično odkrivanje in raziskovanje podzemnega sveta na kamniškem

Jamarski klub Kamnik je bil ustanovljen 19. januarja 1977. Z ustanovitvijo kluba se je začelo sistematično odkrivanje in raziskovanje podzemnega sveta na kamniškem. V prvih letih delovanja so se člani kluba spoznavali z jamami na matičnem krasu ter tudi v neposredni okolici Kamnika. S številnimi delovnimi akcijami so prišli do potrebnega denarja za nabavo drage in neobhodne jamarske opreme. Bili so med prvimi v Sloveniji, ki so pri raziskovanju jam uporabljali vrveno tehniko. Raziskave so bile vse obsežnejše in tudi globina, ki so jo osvajali, je postajala vse globlja. Kamniška Bistrica je bila izhodiščna točka za delovanje v alpskem visokogorskem krasu. V drugem letu delovanja so na eni od akcij odkrili vhodni del jame, ki so jo kasneje poimenovali v Kamniško jamo. Sledila so večletna intenzivna raziskovanja in Kamniška jama je postala pravi jamski sistem, največja v Kamniško-Savinjskih Alpah. V naslednjih letih so se klubu pridružili novi člani, zato je bila v okviru kluba organizirana vsakoletna jamarska šola, ki so jo večinoma vodili člani kluba, ki so postali inštruktorji pri Jamarski zvezi Slovenije. Rezultati številnih akcij so bili novi zapisniki, opremljeni z načrti jam ter geološkimi, hidrološkimi, biološkimi in drugimi opažanji. Klub je postopoma dobil neverjetno pestro sestavo članov. Vsak je znal kaj njemu značilnega in vsi skupaj so delovali kot dobro uigrana ekipa. Formirali so lastno reševalno skupino. Organizirali so več klubskih in med klubskih odprav v tujino.

Leta 1982 so se podali v Grčijo v najglobljo poznano vertikalno na svetu. O spustu so posneli 30 minutni film, ki je bil naslednje leto predstavljen na dveh festivalih športnih filmov v Franciji in Švici. Raziskovali so francoske in švicarske jame, v soorganizaciji z Društvom za raziskovanje jam Kranj in romunskimi jamarji so raziskovali kras v Romuniji. Bili so gostje jamarjev in Laichingena blizu Ulma s katerimi so raziskovali nemški visokogorski kras. Leto kasneje so organizirali odpravo na Češkoslovaško in Poljsko. Še isto leto so se udeležili 9. svetovnega speleološkega kongresa v Barceloni ter si ogledali nekaj znamenitih španskih jam. V letih 1987 in 1989 so se podali odkrivati plitvi kras yorkshirškega okrožja v Angliji. Leta 1996 so skupaj z Društvom za raziskovanje jam Bled organizirali slovensko jamarsko odpravo v Južno Ameriko. Raziskovali so jame v amazonskem delu Ekvadorja in na Galapagosu. Aktivno so sodelovali na vsakoletnih srečanjih jamarjev

bližnjega zamejstva v okviru srečanj Trikotnik prijateljstva. V sodelovanju z drugimi jamarskimi klubi so organizirali in vodili tradicionalne poletne raziskovalne taborne na Korošici. Leta 1986 so gostili zborovanje jamarske zveze Slovenije. Pomemben del časa so posvetili raziskavam.

Že 1982. leta so začeli sistematično raziskovati živalstvo v Kamniški jami. Biospeleološke raziskave so v kratkem obdobju delovanja JK Kamnik prispevale pomemben delež k naravoslovni znanosti. Odkrite in opisane so bile nove vrste ter podane okvirne karte razširjenosti podzemeljskih živali v osamelem in visokogorskem krasu v širši okolici Kamnika in Kamniško-Savinjskih Alp. V okviru projektov občinske raziskovalne skupnosti so iskali vodne vire na Veliki planini in z barvanjem ugotavljali hidrologijo podzemeljskih vod v Kamniško-Savinjskih Alpah. S priznanimi arheologi akademikom Mitjem Brodarjem, dr. Ivanom Turkom in dr. Tonetom Cevcem so sondirali v nekaterih jamah na Veliki planini, Dleskovški planoti in pod Mokrico ter iskali sledi o naših ledenodobnih prednikih. S sodelavci RTV Slovenija so posneli dokumentarni film o Kamniški jami. Svoje raziskovalno delo so predstavili širši javnosti z vrsto predavanj in številnimi prispevki v časopisih, poljudnih in strokovnih revijah. Izdali so bilten Kamniška jama kjer je podrobno predstavljena jama in dognanja geoloških in bioloških raziskovanj. Klub je v 30-letnem obdobju dosegel zavidljiv uspeh. Odkrili, raziskali in dokumentirali so preko 300 jamskih objektov v predgorju ter v samem masivu Kamniško-Savinjskih Alp, prispevali nova spoznanja k naravoslovnim znanostim in ponesli v svet nekaj kamenčkov iz kamniškega mozaika. Klubu je v ponos kar nekaj jamskih objektov, ki so jih odkrili kar nekaj jamskih objektov, ki so jih odkrili: Kamniška jama, Jesenska jama, Brezno pod gamsovo čeljustjo, Brezno v Jerohih, Jama v Vrtih in številne druge.

9. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje ge. Veri Mejač posebno priznanje Občine Kamnik za novinarsko delo, s katerim je prispevala k informiranju občanov občine Kamnik.

Vera Mejač, rojena 7. julija 1949 v Ljubljani, je 26 let delovnega ustvarjanja posvetila strokovnemu delu z lokalnim časopisom Kamniški občan in celovitemu, kvalitetnemu informiranju občanov Kamnika. Vzpostavila in razvijala je mrežo dopisnikov, vanjo vključevala nove sodelavce, zlasti mlade, ki jim je bila predana mentorica. Ob obilici organizacijskega dela je vsa ta leta tudi redna in nepogrešljiva dopisnica - avtorica nešteti novinarskih prispevkov in fotografij, s katerimi je pomembno prispevala, da so večji dogodki in dosežki občine Kamnik trajno shranjeni v bogato zakladnico kamniške zgodovine.

Več kot četrto stoletja prizadevnega in skrbnega dela Vere Mejač je trajno izoblikovalo današnjo vsebino in podobo časopisa Kamniški občan kot enega najboljših in najbolj branih lokalnih časopisov v Sloveniji ter najbolj priljubljenega, korektnega informatorja vseh občanov občine Kamnik. Nepogrešljivi so njeni objektivni in zanimivi zapisi življenja in dela celotne kamniške občine, kulture, življenja ljudi, krajev..., pogosto so zaznamovani s tenkočutnostjo in poslušom za stiske in probleme. V vsak članek, v vsak stavek ali celo fotopodpis je vtkana njena natančnost, spoštljivost do opisanega posameznika ali skupine, ki jih predstavlja v vsem njihovem bistvu, enkratnosti, posebnosti. Njene zanimive fotoreportaže in zapisi zaznamujejo življenje, kraje in ljudi! In to v dobrih trenutkih, ob velikih dosežkih in uspehih, kot tudi ob stiskah in skromnosti posameznika.

S svojim dolgoletnim predanim, požrtvovalnim in tenkočutnim delom je iztrgala pozabi številne dogodke in s tem pomembno prispevala k ohranjanju, bogatenju in

promociji kamniške kulturno-zgodovinske dediščine. Z neizmerno skrbjo v svojih zapisih ohranja zanimiva pričevanja o običajih, bogati dediščini Kamnika in okolice ter jih širi med bralce. Njeni zapisi izražajo ljubezen do Kamnika, ki ga občuduje in spoštuje. Bogatijo domoznansko in etnološko vedenje o naših ljudeh in krajih, tudi bolj odmaknjenih, manj poznanih. Leta in leta prinaša članke trajnejše vrednosti, ki so vir za raziskovanje, za zgodovinopisce in prihodnje generacije.

Časopis Kamniški občan bogatijo njeni številni članki s področja kulture, izobraževanja, vzgoje, krajevne novice, zapisi o ljudskem izročilu in posameznikih, ki sooblikujejo utrip krajev ter osebne predstavitve posameznikov, ki v svojem okolju izstopajo zaradi znanstvenega, gospodarskega, prosvetnega, kulturnega, športnega ali političnega delovanja, ali pa so povsem neopazni, a skrivajo zanimive talente, zgodbe...

Z ljubeznijo se posveča kulturni dediščini in kulturi v vseh oblikah – naj bo to likovna umetnost ali glasba, njeni zapisi pomembno prispevajo k promociji kulture, spodbujanju kulturne osveščenosti ljudi in ohranjanju kulturne dediščine.

Kot čustvena in razumevalna novinarka ima posluh za mlade s posebnimi potrebami, invalide (ZUIM), starejše in preproste ljudi ter njihove probleme. Sama se je kot osmi otrok iz številne podeželske kmečke družine soočala s številnimi preizkušnjami in težavami. Tudi izobrazbo je pridobila z ogromno truda in vztrajnosti – ob delu in družini. Svojo pokončno držo je dokazala tudi s tem, ko je z njej posebnim čutom v obdobju različnih političnih vplivov objektivno predstavljala dogodke in ljudi, ne glede na njihovo politično pripadnost.

Ogromno dela, volje, entuziazma, samoiniciative in vztrajnosti je vložila od 1. marca 1981, ko se je zaposlila kot tajnica Kamniškega občana in kmalu postala strokovna sodelavka tega časopisa. Predana delu in ljudem je spoznala, da dober in bran časopis potrebuje raznovrstne, življenjske informacije in zanimive predstavitve, zato je ob obilici organizacijskega in pisarniškega dela prijela ob večerih, sobotah in nedeljah svinčnik, vzela v roke fotoaparat in se podala na teren – med ljudi, tam kjer so doma življenje, zanimivosti, doživetja, skrivnosti, ustvarjalnost, edinstvenost ljudi – vse to, kar Vera zna in želi videti ter prenesti bralcem. Njeni članki dihajo z ljudmi, so polni življenja, zato jih radi berejo. Posluh za človeka, novinarska žilica, bogato arhivsko gradivo in ljubezen do Kamnika z okolico jo vodijo k novim izzivom ustvarjanja v prihodnjih letih.

10. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. Rudolfu Ehweinerju posebno priznanje Občine Kamnik za prispevek k sodelovanju in partnerskemu povezovanju Kamnika in Trofaiacha.

Rudolf Ehweiner se je rodil 2. julija 1936 v Trofaiachu. Ob svoji dolgoletni poklicni poti se je Rudolf Ehweiner že pred desetletji zapisal naravi in športu, zlasti smučanju ter planinarjenju.

Leta 1995 je postal občinski svetnik mesta Trofaiach, 13. junija 2002 pa je napredoval na položaj mestnega svetnika. V času svojega političnega udejstvovanja, se je Rudolf Ehweiner še posebej zavzemal za področja sociale, športa ter za okoljevarstveno problematiko. Obdobje Ehweinerjevega odgovornega političnega delovanja je trajalo celih deset let. V tem času je botroval tudi podpisu listine o partnerskem sodelovanju med mestoma Kamnik in Trofaiach. Rudolf Ehweiner je bil od vsega začetka zagovornik sodelovanja med Trofaiachom in Kamnikom in je na podlagi svojega vsestranskega udejstvovanja bistveno prispeval k njenemu dragocenemu partnerskemu povezovanju. Pomembno se je že od nekdaj angažiral

tudi znotraj avstrijskega združenja prijateljev narave, posebej v okviru njegove krajevne organizacije v Trofaiachu. Že mlad je postal gorski vodnik ter se udeleževal kot smučarski učitelj. Na podlagi njegovega širokega znanja ter velike zavzetosti ga je avstrijsko štajersko združenje prijateljev narave imenovalo za deželnega svetovalca za smučarski tek. Od leta 1999 je Rudolf Ehweiner tudi predsednik prijateljev narave v Trofaiachu. Zlasti v tej vlogi je mnogo prispeval v okviru partnerskega sodelovanja med Kamnikom in Trofaiachom. Od tedaj skrbi tudi za skupne gorske ture in srečanja na vrhovih kamniških planin ter v hribih nad Trofaiachom. Rudolf Ehweiner se že štiri leta posebej angažira tudi na področju šole smučanja za kamniške otroke v Trofaiachu. Enkrat letno v času božičnih počitnic obišče skupina kamniških otrok Trofaiach, da se udeleži tečaja smučanja ter užije nekaj brezskrbnih počitniških dni. Poleg organizacijske izvedbe se ob tej priložnosti Rudolf Ehweiner udeležuje tudi kot učitelj smučanja. Otroci se ob njem zelo dobro počutijo in tako je spričo njegovega rahločutnega načina posredovanja novih spretnosti ter tehničnega znanja že mnogo otrok pod njegovim vodstvom osvojilo smučarske veščine. Vse te dejavnosti izvaja Rudolf Ehweiner nepoklicno. Prav zaradi velike zavzetosti je njegov prispevek k partnerskemu sodelovanju med Kamnikom in Trofaiachom še posebej dragocen. Lahko bi celo dejali, da partnerstvo med mestoma krasijo ravno osebnosti kot je Rudolf Ehweiner.

11. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. Francu Trdinu posebno priznanje Občine Kamnik za dolgoletno delo na humanitarnem področju.

France Trdin, rojen 28.3.1915 v Zgornjih Lokah pri Blagovici, stanujoč v Kamniku na Kranjski cesti 4 c.

Rodil se je v trdni kmečki družini kot tretji med osmimi otroci. Otroštvo je preživel doma na kmetiji. Bil je tudi dober pevec v domačih zborih. Domači organist ga je navdušil za igranje na orglah. Leta 1935 je bil sprejet v šolo, Cecilijanski zavod Ljubljana, kjer je leta 1939 absolviral. Po šolanju je pel tudi v ljubljanski stolnici pod vodstvom Stanka Premrla. Njegova prva služba organista je bila v Bučah pri Kozjem, kjer je spoznal ženo. Še pred vojno se jima je rodila hči Ani. Žena je odšla v partizane na Hrvaško, France pa se je vrnil domov, kjer je delal kot terenec do odhoda v partizane. Bil je v Šlandrovi brigadi in Koroškem odredu. Leta 1944 je bil poslan v častniški tečaj na Dolejsko. V napadu Nemcev ga je pokosil rafal. Ranjen je bil v nogo. Borci Dolenjskega odreda so ga prenesli na osvobojeno ozemlje v Kočevski rog blizu Baze 20. Zaradi hudega mraza je močno omrznil. Prepeljan je bil v Bari v Italiji. Po delni ozdravitvi se je preko Zadra in Reke vrnil v Ljubljano. Tu so nadaljevali zdravljenje. Kljub krajši nogi je še vedno lahko igral orgle.

Leta 1946 se je zaposlil v tovarni Induplati Jarše, tu sta se mu pridružili še žena in hči. Nato je bil sekretar invalidov okraja Kamnik. Rodila se jima je hči Fanči. Skrbel je za invalide in vojne sirote. Ker so bili invalidi in slepi težko zaposljivi je upravljal in ustanovil več podjetij: tovarno gumbov, čevljarsko delavnico in ščetarno v Komendi ter pletarsko delavnico za slepe. Ustanovil je društvo vojnih invalidov, društvo delovnih invalidov, društvo slepih. Skratka pomagal je povsod, kjer je bilo potrebno.

Zadnja zaposlitev je bila v trgovini Planika v Kamniku kot poslovođa. K njemu so se zatekali številni pomoči potrebni. Pisal je prošnje na različne naslove in ker je bil cenjen, njegovim prošnjam niso upali ugovarjati. Med drugim je bil 10 let predsednik ZB Kamnik.

12. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje Društvu samopomoči Tunjice posebno priznanje Občine Kamnik za 110 let uspešnega humanitarnega delovanja.

Društvo Samopomoči Tunjice je bilo ustanovljeno pred 110 leti, 19. julija 1897 leta. Namen ustanovitve je bila medsebojna pomoč v nesreči, požaru ali bolezni pri živini. Natisnili so pravila po katerih se ravnaajo še danes. Članstvo se je večalo in že dolgo je v delovanje društva vključena sleherna hiša v vasi. Pomoč pri živini je počasi izginila iz oblike samopomoči, ostala je le pomoč pri požaru ali v drugih nesrečah.

V teh primerih je sleherni član društva dolžan pomagati z materialom, denarjem ali delom prizadetemu v nesreči. Takšna medsebojna pomoč je zelo povezala ljudi v vasi.

Z začetkom druge svetovne vojne je bilo delovanje društva prepovedano, vendar je društvo Samopomoči svoje poslanstvo širilo naprej. Tudi povojni čas ni bil ugoden za to društvo, ki pa se je s svojim delom tako usidrilo v zavest in srca krajanov, da so na zboru krajanov v letu 1995 sprejeli sklep, da se datum ustanovitve tega društva 19. julij sprejme kot krajevni praznik Tunjic. Zato od tega leta krajevna skupnost Tunjice praznuje krajevni praznik. Društvo je ves čas krepilo zavedanje o medsebojni pomoči tudi na drugih področjih življenja na vasi.

V vsem tem obdobju delovanja ima društvo med krajani velik ugled in zaupanje ter pomeni tudi zanesljivo varnost za vse člane.

Številka: 032-0002/2006-1/5

Datum:

Anton Tone Smolnikar
ŽUPAN
OBČINE KAMNIK